

EL CEL PROMÈS

Títol original: *Promis le ciel* (AKA: *Promised Sky*) **Direcció:** Erige Sehiri **Guió:** Erige Sehiri, Anna Ciennik, Malika Cécile Louati **Països:** Tunísia, França, Qatar **Durada:** 92 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Aïssa Maïga, Laetitia Ky, Debora Lobe Naney... **Música:** Valentin Hadjadj **Fotografia:** Frida Marzouk **Distribuïdora:** Atalante Cinema **Estrena a Espanya:** 21/08/2026
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en àrab i francès, amb subtítols en català

SINOPSI

La Marie, pastora de Costa d'Ivori i antiga periodista, viu a Tunísia des de fa deu anys. Casa seva es converteix en refugi per a la Naney, una jove mare que busca un futur millor, i la Jolie, una estudiant de gran caràcter que carrega amb les esperances de la seva família. L'arribada d'una nena òrfena desafia el sentit de la solidaritat en un clima social tens, revelant tant la seva fragilitat com la seva fortalesa. (FilmAffinity)

CRÍTICA

L'emigració dins l'emigració en un drama acollidor, dur i bell

La directora tunisiana Erige Sehiri retrata un fragment a la vida de tres dones emigrants tan poderós i agut com càlid i commovedor

Les ulleres de trencar estereotips (que existeixen) són com les dels eclipsis. No hi ha manera de veure-hi res fins que, de sobte, una llum massa intensa les esquerda. I ja només s'hi pot veure gràcies a aquestes ulleres. ***El cel promès***, de la directora tunisiana Erige Sehiri, no queda clar si és aquest artefacte (les ulleres) que ens permet contemplar un fenomen massa encegador o l'eclipsi en si mateix, però el cas és que gràcies a la pel·lícula veiem on abans o era impossible mirar o estava massa ocult per apreciar-ho. I fins aquí la metàfora, que es descontrola. La veritat és que, en la nostra comoditat espantadissa d'europeus carregats de raó, estàvem convençuts que l'emigració és un assumpte polític, social i, sobretot, humà que només incumbeix a països privilegiats, d'una banda, i humiliats, de l'altra. Doncs bé, no és així, ens diu ***El cel promès***. **El privilegi i la humiliació tenen graus i gairebé tots (fins i tot els més purs dels purs), en determinades circumstàncies, podem arribar a ser privilegiats i humiliats alhora o per torns.**

La pel·lícula explica la història de tres dones emigrants a Tunis. Totes tres provenen de la Costa d'Ivori. Una és periodista i alhora líder de la comunitat com a cap visible d'una mena de culte o religió que, bàsicament, es dedica a ajudar la gent que ho necessita; l'altra és estudiant, i la tercera fa el que pot sobreviure lluny del seu país i, el pitjor, lluny de la filla que va deixar darrere seu. De cop i volta, l'emigració és diferent, però el dolor exactament igual. Canvia el panorama, però el patiment es manté idèntic. Un bon dia, totes tres es veuen en el dilema de què fer amb una nena que ha arribat als seus braços sense saber gairebé com: l'entreguen a les autoritats o, simplement, continuen endavant? Mentrestant, l'ambient al seu voltant s'enrareix o, millor, es podreix. El racisme, ja se sap, és l'única cosa que realment no coneix fronteres. **Amb aquests elements, la que va dubtar en la direcció amb el prodigi *Entre las higueras* insisteix en les claus d'un cinema transparent tan poderós i perspicaç com càlid i commovedor.**

La pel·lícula s'obre amb una seqüència d'una senzillesa gairebé miraculosa. Les tres dones banyen la nena. Entre sabons, aigua i escumes, pregunten, juguen i reflexionen**. Sorprèn la naturalitat de tot. Sorprèn la claredat, la vivesa, la sinceritat. Tot discorre sense que en realitat discorri, tot passa sense que passi res**. Des d'aquí el drama es complica en un trenat precís de les penes de cadascuna. Una es debat entre burocràcies i negatives. Una altra lluita perquè la deixin continuar amb els estudis. I la darrera viu fracturada per dins per no poder viure amb l'única cosa que li importa, la seva filla, i que la nouvinguda tant li recorda. Sehiri aconsegueix que mirem on sempre, però d'una altra manera. Aconsegueix que mirem realment. Potser, contra la metàfora carregosa del principi, el que aconsegueix ***El cel promès*** és una cosa tan elemental com que ens traiem les ulleres, les dels prejudicis, les de l'estupidesa, les de la crueltat més elemental. Etcètera.

Luis Martínez – elmundo.es